

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/114/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715213679
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6715213679.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v spore žalobcu IMMO Service Group, s.r.o., so sídlom Tomášikova 50/E, 831 04 Bratislava – mestská časť Nové Mesto, IČO: 36 740 012, právne zastúpený Matejka Friedmannová s.r.o., so sídlom Dunajská 48, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 248 998, proti žalovanému A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXXX/X, XXX XX E., právne zastúpený Mgr. Milanom Kantuľákom, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie F. D. XX, XXX XX G., v konaní o zaplatenie 613,85 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 6C/351/2015-545 zo dňa 08. septembra 2022 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v II. výroku o čiastočnom vyhovení žalobe **p o t v r d z u j e.**
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v závislom IV. výroku o trovách prvoinštančného konania **m e n í t a k,** že žalovaný **j e p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy prvoinštančného konania v rozsahu 38,36% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.
- III. Žalovaný **j e p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom konanie čiastočne zastavil ohľadom istiny 613,85 € (I. výrok), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania, ktoré špecifikoval (II. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (III. výrok) a vyslovil, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (IV. výrok).
2. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo nasledovné:
3. Právny predchodca žalobcu sa ako správca bytového domu na základe zmluvy o výkone správy z 30.10.2011 domáhal žalobou z 05.08.2014 zaplatenia nedoplatkov žalovaného ako vlastníka bytu č. 3 a nebytového priestoru - garáže so službami (plnenia s užívaním bytu) a s fondom opráv za obdobie mesiacov január 2011 až júl 2015 spolu z úrokom s omeškania, dokopy v sume 1 511,74 €, z toho 1 315,90 € za byt č. 3 a 195,84 € za nebytový priestor - garáž.

4. Dňa 12.03.2019 zoberal žalobca žalobu späť v rozsahu 436,01 € z dôvodu, že žalovaný zaplatil dňa 06.02.2018 sumu 1 000,- €, ktorá bola pripísaná na účet žalobcu dňa 07.02.2018 s tým, že žalovaný špecifikoval, že ide o platbu na OLO (odvoz a likvidácia odpadu) a BVS (Bratislavská vodárenská spoločnosť) a teda ju žalobca mohol započítať len na vodné a stočné do 31.07.2015 v celkovej výške 396,01 €, a tiež dňa 06.07.2018 žalovaný uhradil sumu 40,- € so špecifikáciou záloha za platbu za dodávku elektrickej energie, ktorú žalobca započítal na energiu za spoločné priestory. Žalovaný dňa 22.01.2020 zaplatil žalobcovi sumu 4 000,- € so špecifikáciou platby na byt, a preto dňa 14.02.2020 zoberal žalobca žalobu späť v rozsahu 897,89 €. Neuhradenou istinou a teda aj predmetom konania v časti istiny ostala suma 195,84 € za garážové stojisko a príslušenstvo pôvodne žalovanej istiny.

5. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovaného č.k. 6C/351/2015-382 zo dňa 07.09.2020, ktorý bol v II. výroku o vyhovení zvyšku žaloby po čiastočnom zastavení prvoinštančného konania a v závislom III. výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/19/2021-458 zo dňa 30.11.2021 zrušený z dôvodu, že zmluva o výkone správy uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou, a preto súd prvej inštancie nemohol s poukazom na § 299 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej aj „C.s.p.“) rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalovaného (spotrebiteľa). Pôvodný (prvý) rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku o zastavení konania v časti istiny 897,89 € nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť.

6. Podľa vyjadrenia žalobcu žalovaný dňa 31.12.2020 uhradil aj sumu za garážové stojisko, a preto žalobca zoberal žalobu podaním doručeným súdu 16.12.2021 späť aj v tejto časti (195,84 €). Predmetom konania tak už ostalo len príslušenstvo pôvodne žalovanej istiny a to úrok z omeškania z dlžných súm požadovaný žalobcom.

7. Uznesením č.k. 6C/351/2015-516 z 02.03.2022 súd prvej inštancie pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu z dôvodu, že došlo k zmene správcu bytového domu.

8. Súd prvej inštancie vec právne posúdil s poukazom na ustanovenia § 145 ods. 2 a § 151 ods. 1 C.s.p., § 39, § 52 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1, § 101, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej aj „O.z.“), § 3 ods. 1 a § 10c Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej aj „nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z.“), § 8a ods. 1 a 3, § 10 ods. 1 a 6 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej aj „zákon o vlastníctve bytov“).

9. Vzhľadom na späťvzatie žaloby čo do celej istiny, súd prvej inštancie v I. výroku tohto rozsudku konanie zastavil aj ohľadne zvyšku istiny, o ktorej ešte nebolo rozhodnuté a to vo výške 613,85 €.

10. Súd prvej inštancie poukázal na to, že zmluva o výkone správy je spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania, ktorú súd prvej inštancie považoval za čiastočne dôvodnú. Nakoľko bola žaloba podaná na súde dňa 11.08.2015, s poukazom na 3 - ročnú premlčaciu dobu súd prvej inštancie žalobu zamietol v časti úrokov z omeškania splatných pred 11.08.2012. Zároveň súd prvej inštancie zamietol žalobu aj čo sa týka požadovaného úroku z omeškania 0,05 % denne z jednotlivých súm od ich splatnosti až do zaplatenia a to v prevyšujúcej časti nad zákonný úrok z omeškania, keďže ustanovenie čl. IX. ods. 1 zmluvy o výkone správy, v zmysle ktorého bol dohodnutý úrok z omeškania vo výške 0,05 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania je v rozpore s ustanovením § 39 O.z., nakoľko v občianskoprávných (spotrebiteľských) vzťahoch nie je možné dohodnúť vyšší ako je zákonný úrok z omeškania. Výška úroku z omeškania v tomto prípade s poukazom na ustanovenie § 517 ods. 2 O.z. v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. (účinného k 31.01.2013, keďže zmluva o výkone správy bola uzatvorená dňa 30.10.2011) predstavuje 8 % zvýšených o základnú úrokovú sadzbu Európskej centrálnej banky platnú k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný výšku zákonných úrokov z omeškania vzhľadom na ustanovenie § 151 ods. 1 C.s.p. nerozporoval, vychádzal preto z nesporných skutočností a priznal žalobcovi úroky z omeškania tak ako sú špecifikované v zmysle II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenia § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku

(ďalej aj „C.s.p.“) tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % z dôvodu, že v časti istiny bola žaloba späťvzatá z dôvodu postupných úhrad žalovaným a teda žalovaný procesne zavinil zastavenie konania, pričom žalobca bol v konaní neúspešný len v určitej časti príslušenstva pohľadávky.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v II. a IV. výroku podal včas odvolanie žalovaný. Rozhodnutie označil za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p., t.j. z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Žalovaný argumentoval tým, že súd prvej inštancie ho zaviazal zaplatiť príslušenstvo, a to úroky z omeškania jednotlivých každomesačných záloh. Súd prvej inštancie sa nezaoberal uplatneným nárokom žalobcu a námietkami žalovaného o nesprávnosti jednotlivých položiek vyúčtovania (domovník, poplatok za správu, zimná údržba), pričom svoje zisťovanie obmedzil na konštatovanie späťvzatia žaloby, čím bez ďalšieho považoval nárok v celosti za dôvodný a automaticky usúdil, že žalovaný je povinný zaplatiť tiež príslušenstvo. Žalovaný považuje takýto postup súdu prvej inštancie za arbitrárny a vecne nesprávny. Bez zistenia a riadneho odôvodnenia dôvodnosti uplatnenej istiny nie je možné zaviazat' žalovaného k povinnosti platiť príslušenstvo. Žalovaný preto namieta aj samotnú nesprávnosť výroku o príslušenstve. Spoločne s vyjadrením zo dňa 10.02.2019 žalovaný predložil súdu potvrdenia o tom, že preventívne dňa 05.06.2017 uhradil žalobcovi 500,- €, dňa 06.02.2018 sumu 1 000,- €, dňa 04.07.2018 čiastku 40,- €, čím v celosti pokryl nárok uplatnený žalobcom v tomto konaní. Vzhľadom na uvedené je evidentným pochybením súdu prvej inštancie určenie povinnosti platiť úrok z omeškania pre niektoré položky až do 30.12.2020. Súd prvej inštancie prevzal tvrdenie žalobcu o absencii platieb za „garážové stojisko“, ktoré majú odôvodňovať pokračujúce omeškanie žalovaného s istinou, avšak toto zúčtovanie vykonal svojvoľne sám žalobca.

14. Ďalej žalovaný namieta nesprávne právne posúdenie ustanovenia § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Pokiaľ by takýto výklad prechodných ustanovení nariadenia bol správny, potom prevzatie správy bytového domu pred 01.02.2013 by vždy malo za následok platnosť úpravy platnej do 31.01.2013 týkajúcej sa omeškania, bez ohľadu na moment, kedy k omeškaniu dôjde, a to do budúcnosti bez časového obmedzenia. Pokiaľ nastane omeškanie s platbou vyúčtovania, výšku občianskoprávneho úroku z omeškania ustanovujú právne predpisy platné k prvému dňu omeškania. Dikcia ustanovenia § 10c za „záväzkový vzťah“ neoznačuje väčšinou odhlasovanú zmluvu o výkone správy, ale záväzok majiteľa bytu uhradiť nedoplatok vyúčtovania správy. Výška úroku z omeškania je preto nesprávna.

15. Žalovaný je toho názoru, že zálohové platby za služby spojené s užívaním bytu sú preddavkom vyúčtovania. Až zročný nedoplatok, alebo preplatok z vyúčtovania, je nárokom úspešne uplatniteľným na súde. Žalobca nemôže úspešne žalovať zaplatenie preddavkov, alebo zálohových platieb pred splatnosťou vyúčtovania, rovnako ako sa žalovaný nemôže domáhať vrátenia zálohových platieb, ktoré by považoval za neadekvátne, pred vyúčtovaním skutočných nákladov. Na podporu svojej argumentácie žalovaný poukázal na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/227/2011 zo dňa 03.04.2012, v ktorom prvoinštančný súd analogicky poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/140/02, podľa ktorého nájomca nie je v omeškani s úhradou za plnenia spojené s užívaním bytu pred vykonaním vyúčtovania týchto platieb, pred vyúčtovaním táto úhrada totiž nie je ešte splatná a prenajímateľovi nevzniká nárok na poplatok z omeškania podľa § 697 O.z. Uvedená nesprávnosť žalobného návrhu, ktorý nekriticky prevzal súd prvej inštancie do svojho rozhodnutia má za následok bezdôvodnosť jednotlivých mesačných záloh, ktoré nie sú konečnými sumami, ktoré by bol povinný znášať vlastník bytu. Po správnosti mal žalobca uplatniť v tomto konaní jednotlivé nedoplatky ročných vyúčtovaní, nakoľko až vyúčtovaním, nie zálohou, je možné odôvodniť výrok o povinnosti platby, čo sa vzťahuje aj na prípadné príslušenstvo.

16. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím konanie čiastočne zastavil a zároveň žalovaný nárok ohľadom príslušenstva uplatneného žalobcom v prevažnej časti zamietol. Vzhľadom na uvedené je výrok o povinnosti žalovaného znášať trovy konania v rozsahu 100 % zjavne vecne nesprávnym rozhodnutím. Pokiaľ žalobca mal za to, že ním uplatnený nárok je oprávnený a prijal od žalovaného v rokoch 2017 a 2018 platby prevyšujúce istinu nároku, tak potom mal tieto platby zarátať voči tvrdeným nedoplatkom a navrhnúť zastavenie konania. Keďže žalobca tak nekonal, znáša trovy, ktoré zavinil (§ 256 ods. 2 C.s.p.). Ak žalobca mal za to, že okrem istiny požaduje úroky z omeškania, mal tieto riadne vyčísliť v

zákonnej výške, a to s omeškaním od jednotlivých každoročných vyúčtovaní do platieb v roku 2017, resp. 2018. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania protirečí ostatným výrokom napadnutého rozhodnutia, vybočuje z ustálenej súdnej praxe a je rovnako vecne nesprávne.

17. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

18. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 13.10.2022 k odvolaniu žalovaného uviedol, že pokiaľ žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie ustanovenia § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., keď podľa žalovaného pojem záväzkový vzťah v zmysle tohto ustanovenia označuje záväzok majiteľa bytu uhradiť nedoplatok vyúčtovania správy a nie väčšinou odhlasovanú zmluvu o výkone správy, s takýmto výkladom žalobca nesúhlasí. Záväzkovým vzťahom je v danom prípade príslušná zmluva o výkone správy a ak aj omeškanie s peňažným plnením vznikne po februári 2013, smerodajným pre úpravu vzťahov medzi správcom a vlastníkom bytu je časový okamih vzniku záväzkovo právneho vzťahu, resp. zmluvy, z ktorej vyplýva pre dlžníka povinnosť platiť pohľadávku a úrok z omeškania dohodnutý v zmluve. Opak by znamenal neúčelnosť daného prechodného ustanovenia. Pokiaľ žalovaný namietal, že zálohové platby za služby spojené s užívaním bytu sú preddavkom vyúčtovania a až zročný nedoplatok alebo preplatok z vyúčtovania je nárokom úspešne uplatniteľným na súde, žalobca poukázal na to, že žalovaný predmetné skutočnosti v priebehu konania nenamietal a v zmysle § 151 ods. 1 C.s.p. si súd nepopreté a zhodné tvrdenia strán osvojil ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádzal v meritórnom rozhodnutí. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdil.

19. Žalovaný odvoláciu repliku nepodal.

20. Krajský súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 ods. 1 C.s.p. prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania z dôvodu, že zákonné podmienky pre jeho nariadenie podľa § 385 ods. 1 C.s.p. naplnené neboli. Posudzujúc správnosť postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov uplatnených žalovaným v odvolaní, ktorými je podľa § 380 ods. 1 C.s.p. odvolací súd viazaný a rešpektujúc rozsah odvolania žalovaného v súlade s § 379 C.s.p. dospel odvolací súd k názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom výroku vo veci samej (II. výrok) vecne správny a je potrebné ho podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdiť. V závislom výroku o trovách konania (IV. výrok) bol rozsudok súdu prvej inštancie zmenený podľa § 388 C.s.p., nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

21. Odvolanie žalovaného voči II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej nepovažuje odvolací súd za dôvodné. V predmetnom konaní sa pôvodný žalobca ako správca bytového domu domáhal nedoplatkov zo strany žalovaného ako vlastníka bytu č. 3 a nebytového priestoru - garážového stojiska za plnenia s užívaním bytu a s fondom opráv za obdobie mesiacov 01/2011 až 07/2015 v celkovej sume 1 511,74 € s príslušenstvom - úrokom z omeškania, ktorý špecifikoval. Počas konania zobral žalobca žalobu späť v časti celej istiny a to podaniami zo dňa 12.03.2019 v sume 436,01 €, zo dňa 14.02.2020 v sume 897,89 € a zo dňa 15.12.2021 v sume 195,84 € (spolu 1 511,74 €) z dôvodu čiastočných postupných úhrad zo strany žalovaného. V tejto časti bolo konanie súdom prvej inštancie zastavené a to rozsudkom č.k. 6C/351/2015-382 zo dňa 07.09.2020 v sume 897,89 € (I. výrok) a rozsudkom č.k. 6C/351/2015-540 zo dňa 08.09.2022 v sume 613,85 € (I. výrok), pričom predmetné výroky neboli napadnuté odvolaním a nadobudli právoplatnosť. Odvolací súd konštatuje, že zaplatením celej istiny po podaní žaloby a nerozporovaním započítania úhrad na istinu žalovaný uznal nárok žalobcu za opodstatnený. Predmetom konania tak ostalo len príslušenstvo istiny, a to úroky z omeškania, ktoré si žalobca uplatnil z jednotlivých omeškaných súm istiny až do ich úhrad žalovaným. V časti úrokov z omeškania bola žaloba žalobcu zamietnutá z dôvodu uplatnenej námietky premlčania zo strany žalovaného a z dôvodu rozporu požadovanej výšky percentuálnej sadzby úroku z omeškania s občianskoprávnou úpravou, pričom III. výrok rozsudku súdu prvej inštancie nebol napadnutý odvolaním a tiež nadobudol právoplatnosť.

22. Odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ustanovenia § 149 C.s.p. prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Súd skôr, ako v sporovom konaní pristúpi k vykonávaniu dôkazov, identifikuje, ktoré skutkové tvrdenia strán sú sporné, a ktoré sú nesporné. V sporovom konaní súd nevykonáva dôkazy na

preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán a tieto si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Identifikácia, či je skutkové tvrdenie strany sporné alebo nesporné, sa vykoná podľa toho, či bolo tvrdenie účinne popreté protistranou (§ 151 C.s.p.). Popretie (žalovaným) skutkových tvrdení žalobcu je prostriedkom procesnej obrany a toto musí byť výslovné. Iba účinne popreté skutkové tvrdenie sa považuje za sporné. V danom prípade súd prvej inštancie aplikoval právnu domnienku uvedenú v § 151 ods. 1. C.s.p., podľa ktorej ak strana sporu neunesie bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany, nastupuje ako procesný následok uplatnenie domnienky, že skutkové tvrdenia protistrany sú nesporné. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie po zohľadnení námietky premlčania a aplikácie občianskoprávnej úpravy vo vzťahu k výške percentuálnej sadzby úrokov z omeškania ich dôvodnosť nenamietal. Súd prvej inštancie preto vychádzal z nesporných a nepopretých tvrdení žalobcu vo vzťahu k úrokom z omeškania a priznal žalobcovi úroky z omeškania v zákonnej výške v súlade s § 517 ods. 1 a 2 O.z. v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného do 31.01.2013 tak, ako si ich žalobca uplatnil od dátumu omeškania jednotlivých plnení do úhrad týchto súm žalovaným. Nakoľko k zaplateniu dlžnej sumy istiny žalovaný pristúpil až po podaní žaloby, súd prvej inštancie správne rozhodol, že žalobca má právo požadovať od žalovaného úroky z omeškania na základe zákona stanovenej výške, ktorá je ustanovená vykonávacím predpisom a o tomto uplatnenom nároku žalobcu zároveň rozhodol aj v súlade so zákonnou dikciou ustanovenia § 151 ods. 1 C.s.p. ohľadom nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany.

23. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (§ 153 ods. 1 C.s.p.). Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno v zmysle zákonnej koncentrácie konania uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 C.s.p.). Pri spotrebiteľských sporoch sa v zmysle § 296 C.s.p. uplatňuje osobitná právna úprava, ktorá vylučuje použitie prísneho princípu koncentrácie konania, typického pre všeobecnú úpravu sporového konania. Spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pričom ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú. Predmetné ustanovenie sa však nepoužije v prípade, že je spotrebiteľ zastúpený advokátom (§ 291 ods. 3 C.s.p.). Uvedené je odôvodnené tým, že ak sa spotrebiteľ nechá zastúpiť advokátom pojmovo stráca postavenie slabšej strany v konaní pretože disponuje kvalifikovanou právnou pomocou. V danom konaní bol žalovaný zastúpený advokátom, a preto naň uvedenú osobitnú úpravu o koncentrácii v spotrebiteľských sporoch vzťahovať nemožno a je potrebné vychádzať zo všeobecnej úpravy koncentrácie konania v zmysle §§ 153 a 154 C.s.p.

24. V zmysle § 383 C.s.p. je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu spočíva všeobecne v tom, či rozhodnutie súdu prvej inštancie vyhovuje právu, procesnému alebo hmotnému, pričom vychádza zo skutkového podkladu, ktorý bol základom rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd v zásade nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednávanej veci. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany. V zmysle koncentračnej zásady je uvádzanie skutkových tvrdení i označovanie dôkazných návrhov v zásade obmedzené len do určitej fázy konania. Táto zásada vyplýva z princípu neúplnej apelácie. Výnimkou sú prípady, v ktorých odvolací súd dokazovanie zopakuje alebo doplní. Ak je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám. Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonal súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla, ako aj doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 C.s.p., pokiaľ pôjde o tzv. novoty v odvolacom konaní. So zreteľom na nové skutočnosti alebo dôkazy uplatnené až v odvolacom konaní je možné vec samú preskúmať iba v prípadoch podľa § 366 C.s.p., ktorý jasne hovorí o tom, že prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené reštriktívne ako výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Prostriedky procesnej obrany a procesného útoku je

tak potrebné zásadne uplatniť pred súdom prvej inštancie, inak sa strana sporu zbavuje možnosti ich uplatnenia v odvolacom konaní.

25. V súvislosti s odvolacou argumentáciou žalovaného (vo vzťahu k úrokom z omeškania) odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní uviedol žiadne nové skutočnosti – už rozporoval aj zvýšené súdom prvej inštancie priznané úroky z omeškania, avšak neuviedol dôvody, pre ktoré ich objektívne nemohol uplatniť v konaní pred prvoinštančným súdom, a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 C.s.p. na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom. V zmysle § 154 C.s.p. mohol žalovaný uplatniť prostriedok procesnej obrany spočívajúci v jeho tvrdení o nedôvodnosti, resp. nesprávnosti príslušenstva istiny - úroku z omeškania uplatňovaného si žalobcom, najneskôr do vyhlásenia uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým sa dokazovanie končí. Vyhlásenie tohto uznesenia je moment, po ktorom už na účely odvolacieho konania nie sú nové prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany prípustné. Na pojednávaní konanom sa dňa 18.08.2022 súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. uviedol svoje predbežné právne posúdenie veci, podľa ktorého mal za to, že čo sa týka výšky úroku z omeškania, táto je v danom prípade určená v zmysle § 517 ods. 2 O.z. s poukazom na § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., keď v občianskoprávných vzťahoch nie je možné dohodnúť si výšku úroku z omeškania nad rámec zákonného úroku z omeškania. Žalovaný na predmetnom pojednávaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že sa stotožňuje s prezentovaným právnym názorom, predbežným právnym posúdením súdu a „čo sa týka prípadných úrokov z omeškania určených k jednotlivým položkám, tak tie v podstate nerozporujem, avšak upozorňujem, že v tejto veci skutočne sú vysoké trovy konania a to za každý úkon a považujem ich za spôsobené postupom žalobcu minimálne od tej doby kedy už istina tohto nároku uplatneného bola uhradená v celej výške.“ Súd prvej inštancie následne vyzval v zmysle § 182 C.s.p. strany na záverečný prednes, pričom žalovaný svoj záverečný prednes smeroval opätovne len voči trovám konania a navrhoval nepriznať trovy konania žiadnej strane, pričom vo vzťahu k nim ešte uviedol, že „zákonné príslušenstvo a to, ktoré bolo uplatnené a ktoré bude musieť byť čiastočne zamietnuté, je tiež predbežne polovica...“. Návrh na doplnenie dokazovania zo strany žalovaného podaný nebol, preto vyhlásil súd prvej inštancie uznesením dokazovanie za skončené. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že žalovaný si bol vedomý, že v konaní bude zaviazaný na zaplatenie časti príslušenstva, výšku príslušenstva ani dátumy jeho uplatnenia zo strany žalobcu nenamietal. Až v odvolacom konaní začal žalovaný namietat' nedôvodnosť uplatneného príslušenstva zo strany žalobcu a jeho priznania súdom prvej inštancie. Aj námietka žalovaného s poukazom na analogickú aplikáciu rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/140/2002 zo dňa 26.03.2002, že vlastník bytu nie je v omeškani s úhradou plnení spojených s užívaním bytu pred riadnym vykonaním vyúčtovania týchto platieb, pretože pred vyúčtovaním táto úhrada nie je splatná, je novou procesnou obranou žalovaného uplatnenou až v odvolacom konaní a ide o novotu bez splnenia podmienok podľa § 366 C.s.p. Odvolací súd opätovne udáva, že prostriedky procesnej obrany a procesného útoku je potrebné zásadne uplatniť pred súdom prvej inštancie, inak sa strana sporu zbavuje možnosti ich uplatnenia v odvolacom konaní. Žalovanému nič nebránilo uplatniť uvedené prostriedky procesnej obrany už v konaní pred súdom prvej inštancie a pre to na ne odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 366 C.s.p. a zákonnú koncentráciu konania prihliadnúť nemohol.

26. Odvolací súd sa nestotožnil ani so žalovaným namietaným nesprávnym právnym posúdením prechodného ustanovenia § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. zo strany súdu prvej inštancie. Vychádzajúc zo znenia predmetného intertemporálneho ustanovenia § 10c, ako prechodného ustanovenia k úprave účinnej od 01.02.2013, ak záväzkový vzťah vznikol pred 01.02.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.01.2013 aj za dobu omeškania po 31.01.2013. Nie je správna argumentácia žalovaného, že záväzkový vzťah v zmysle ustanovenia § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. označuje záväzok majiteľa bytu uhradiť nedoplatok vyúčtovania správy a výška omeškania sa má určiť v zmysle právneho predpisu platného k prvému dňu omeškania, nakoľko takýmto výkladom by prechodné ustanovenie § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. strácalo svoj význam. Zo znenia tohto prechodného ustanovenia je naopak zrejmé, že zákonodarca viazal účinnosť a aplikovateľnosť tohto prechodného ustanovenia na omeškane vzniknuté zo záväzkového vzťahu, v zmysle ktorého možno aplikovať so spätnou platnosťou právnu úpravu účinnú do 31.01.2013 aj za dobu omeškania po 31.01.2013. V danom prípade sa nároky uplatňované žalobcom v tomto konaní odvíjajú od zmluvy o výkone správy. Nebolo ani nie je sporné, že záväzkový vzťah strán zo zmluvy o výkone správy vznikol pred 01.02.2013 (30.10.2011), a preto podľa § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. sa výška úrokov riadila predpismi účinnými k 31.01.2013, teda podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995

Z.z. v znení účinnom do 31.01.2013. Výška úrokov z omeškania je tak o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (ECB) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

27. Odvolací súd konštatuje, že ani jeden z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p. nebol žalovaným uplatnený dôvodne. Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie a obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav správne, jeho skutkové zistenia vyplývajú z vykonaných dôkazov (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p) a zároveň vec správne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p).

28. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v II. výroku vo veci samej ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

29. Odvolací súd považuje odvolanie žalovaného proti IV. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o nároku žalobcu na náhradu trov konania za čiastočne dôvodné, preto pristúpil k jeho zmene podľa § 388 C.s.p. Odvolací súd súhlasí s odôvodnením súdu prvej inštancie v tom smere, že vo vzťahu k trovám prvoinštančného konania bolo potrebné aplikovať zásadu procesnej zodpovednosti za zavinenie v zmysle § 256 ods. 1 C.s.p. Späťvzatie žaloby zo strany žalobcu v časti celej istiny bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle uplatneného nároku žalobcu, keď postupnými úhradami zaplatil celú nárokovanú istinu zo strany žalobcu, a preto z procesného hľadiska zásadne platí, že zastavenie konania v tejto časti zaviniť žalovaný. Čo sa týka žalobcom uplatnených úrokov z omeškania (príslušenstva pohľadávky), v tejto časti bol žalobca čiastočne úspešný a čiastočne neúspešný vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku premičania zo strany žalovaného a požadovanú výšku úrokov žalobcom nad zákonom povolený rámec. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil vo vzťahu k zásade úspechu vo veci podľa § 255 ods. 1 a 2 C.s.p., keď priznal žalobcovi plnú náhradu trov prvoinštančného konania s poukazom na to, že žalobca bol v konaní neúspešný len pokiaľ ide o príslušenstvo pohľadávky. S ohľadom na výšku uplatnených ako aj priznaných úrokov z omeškania však tento neúspech žalobcu v prevyšujúcej časti zamietnutej žaloby nemožno považovať len za neúspech v pomerne nepatrnej časti. Odvolací súd dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 1/2004 z 27. apríla 2004 uverejnený v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod publikačným číslom R 34/2005, v zmysle ktorého procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v príslušenstve žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať za „neúspech v pomerne nepatrnej časti“ podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p., ale za „čiastočný úspech“ v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. (v súčasnosti ustanovenia § 255 C.s.p. – poznámka odvolacieho súdu). Žalobca mal vo veci úspech len čiastočný, a preto bolo potrebné, aby súd prvej inštancie pri určovaní pomeru úspechu strán sporu v konaní prihliadol aj na príslušenstvo spočívajúce v úrokoch z omeškania a podľa § 255 ods. 2 C.s.p. náhradu trov konania pomerne rozdelil. Úspech žalobcu pozostáva z istiny 1 511,74 €, ktorá bola zaplatená v priebehu konania a z priznaného príslušenstva, ktoré ku dňu vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu (26.07.2023) činí 719,38 € (úroky z omeškania špecifikované v zmysle II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol potvrdený odvolacím súdom), spolu 2 231,12 €. Pôvodne uplatnená pohľadávka s príslušenstvom činila spolu sumu 3 225,34 € (istina 1 511,74 € + úroky z omeškania špecifikované v zmysle podania žalobcu zo dňa 15.12.2021, t.j. 1 713,60 €). Úspech žalobcu v pomere k pôvodne uplatňovaným nárokom tak činí 69,18 %. Jeho neúspech a teda úspech žalovaného činí 30,82 %. Po započítaní úspechu žalovaného do úspechu žalobcu patrí viac úspešnému žalobcovi voči žalovanému pomerná náhrada trov prvoinštančného konania vo výške 38,36 %.

30. O nároku žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi úspešnému v odvolacom konaní v plnom rozsahu (vo vzťahu k napadnutému II. výroku vo veci samej) priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%. Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu

rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

31. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 C. s. p.).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 C. s. p., resp. dovolanie má vady podľa § 429 C. s. p. napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 C. s. p. v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie vád a jeho poučení o následkoch neodstránenia vád dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) C. s. p. v spojení s § 436 ods. 1 C. s. p.).